

Měsíční Aktuality Naší fArnosti

2. 2024

20. ročník

Časopis Římskokatolické farnosti Ostrava–Třebovice

Neděle Božího Slova (2024)

Farnost sobě (2023)

Foto na titulní straně:
Neděle Božího slova (2024)

Úvodník

Draží třebovičtí farníci, místo úvodníku bych si tentokrát dovolil nabídnout modifikované kázání z neděle 24. července 2023, kdy se četlo evangelijní podoběnství o pleveli mezi pšenící (Mt 13, 24–30).

Když se o dobré rostlinky budeme dobře starat, tak v dobré půdě dobře porostou. Jenže jistě poroste i plevel... Z vlastního života to známe moc dobře. V životě každého z nás je přítomno zlo v podobě nějaké slabosti, hříchu či náklonnosti k němu. Nebo něco, s čím se v důsledku minulého jednání musíme vláčet životem. Snažíme-li se o dobro, tak zlo bude možná o to více útočit.

Dejte si pozor na „fascinaci zlem“, kdy bychom všichni energii věnovali vykořeňování plevelu. Boj se zlem je jistě potřebný, ale nezapomínejme také rozvíjet dobro. A to i přes existenci zla. Netočme se kolem hříchu, ale kolem Krista. Přijmout vlastní slabost a „plevelnost“, přijmout skutečnost, že vždy budeme potřebovat Boží milosrdenství – to chce pokoru.

Zkušenost z osobního života můžeme aplikovat na vlastní rodinu i na rodinu Církve – obojí má být zárodkem Božího království. I zde je potřeba s pokorou přijmout skutečnost plevelu. Pokud se to člověk nenaučí, tak hrozí, že s ním bude k nevydržení, neboť jeho příspěvek do komunikace bude zcela prostoupen lamentováním nad plevellem.

A rodina Církve... Lidé, kteří se nadchnou pro křesťanský život v Církvi (ať to jsou konvertité nebo konvertité v širším slova smyslu – tedy v dětství pokřtění, kteří se nově, hlouběji a důsledněji obrátí ke Kristu), dříve či později zjistí, že stále zůstávají hříšníci. A jako by to nestačilo, tak ti okolo nich taky – ať už to je někdo, kdo jim byl vzorem křesťanského života, nebo třeba farář. Opět to chce pokoru unést existenci plevelu. Zdravé společenství dokáže unést neideálnosti.

Sv. Augustin říká hlubokou pravdu, že hřích je potřeba nenávidět, kdežto hříšníka milovat. Nejde o to říkat, že plevel je pšenící – to vůbec ne. Papež František pohlíží na Církev jako na polní nemocnici – tam nejsou ideálně sterilní podmínky, ale přesto nějak funguje...

Církev je naše matka. Stává se, že děti dělají matce velké starosti a ostudu, zarmucují ji. Ale matka je nepřestává milovat. To, že jí děti přidělávají vrásky, neznamená, že bychom si matky měli méně vážit. Možná právě naopak.

Církev, která se uskutečňuje ve farnosti, ano – Církev, ve které najdeme také hodně plevelu, je naše matka. Pán Ježíš slibuje Petrovi, že pekelné mocnosti Církve nepřemohou (srov. Mt 16, 18). To však neznamená, že nebudou dorážet a útočit. S tím je třeba počítat. Tak se nedejme! A s pokorným

vědomím vlastní plevelnosti vyznávajme: Věřím v jednoho Boha – Otce i Syna i Ducha Svatého. Věřím v jednu, svatou, všeobecnou, apoštolskou církev. Svatou proto, že Kristus je její hlavou – jaká radost pro nás, kteří jsme jejími údy...

Panno Maria, Matko Církve, nádherný obraze a nejčistší úde Církve, oroduj za nás a za naši farnost!

+!

o. Karel

LITURGICKÝ KALENDÁŘ

Únor 2024:

2. února – pátek
4. února – neděle
5. února – pondělí
6. února – úterý
10. února – sobota
11. února – neděle
14. února – středa
18. února – neděle
22. února – čtvrtek
25. února – neděle

Svátek Uvedení Páně do chrámu
5. neděle v mezidobí
Památka sv. Agáty, panny a mučednice
Památka sv. Pavla Mikiho a druhů, mučedníků
Památka sv. Scholastiky, panny
6. neděle v mezidobí
POPELEČNÍ STŘEDA – den přísného půstu
1. neděle postní
Svátek Stolce svatého apoštola Petra
2. neděle postní

Podle Liturgického kalendáře zpracoval Jarek Martykán

AKTUALITY

Únor 2024:

4. února – neděle
7. února – středa

11. února – neděle
14. února – středa

18. února – neděle
25. února – neděle

V závěru obou mší **obnova manželských slibů**
Snídaně pro lidi v sociální nouzi (7.15 pomoc v kuchyni, 9.00 pomoc s úklidem)
Při velké mši **křest dvou dětí**
Popeleční středa – mše svatá s udělováním popelce v 17.00
Sbírka na opravy; v 18.00 **večer chval**
Sbírka Haléř sv. Petra; při velké mši křest dítěte; po velké mši **Farní kavárna**

Výhledově:

23. března – sobota	Farní duchovní obnova
4.–5. května	Pěší pouť na Hostýn
4.–13. července	Velká chaloupka v Sobotíně

Diecézní pouť do Trzebnice k hrobu sv. Hedviky se uskuteční v sobotu 9. března u příležitosti 850 let od narození patronky naší diecéze. Pout' navazuje na modlitební setkání spojená s nástupem biskupa Martina do úřadu diecézního biskupa. V 10.30 bude v polské Trzebnici mše svatá a po ní prohlídka areálu, ve 14.00 společná modlitba u hrobu sv. Hedviky a požehnání. Je možné jet auty, popř. využít diecézní autobus (informace na www.doo.cz).

Modlitba křížové cesty bude v postní době v pátky a v neděle v 16.45. Prosíme, aby se ti, kdo jsou ochotni modlitbu vést, napsali na rozpis vzadu za lavicemi. V pátek 1. března bude místo křížové cesty obvyklá prvopáteční tichá adorace.

Postní almužna se u nás i letos uskuteční formou finanční podpory farností o. Jana Mazura na Osoblažsku. Příspěvek je možné do jedné z kasiček v kostele vzadu za lavicemi nebo do papírových postniček, které budou k dispozici. Postničky nechte přineseny do kostela nejlépe na Květnou neděli (24. března).

Pout' do Medžugorje organizuje farnost Ostrava-Přívoz ve dnech 28. 4. – 5. 5. 2024. V ceně (3800 Kč a 65 euro) je zahrnuta doprava, pojištění a ubytování. Přihlašování do 31. března. Bližší informace u o. Dominika Partyky (tel: 734 764 258).

Přehled úmyslů mší svatých

1. 2. v 17.30	Za kmotřence
2. 2. v 17.30	Za mamku Annu Kacířovou
3. 2. v 7.00	Na jistý úmysl
4. 2. v 7.30	
4. 2. v 9.30	Za novomanžele uplynulého roku a jejich rodiny
5. 2. v 17.30	Za † Marii Martykánovou, živou a † rodinu
6. 2. ---	
7. 2. v 17.00	Za farníky
8. 2. v 17.30	Za † manžela Jana Pannu, rodiče z obou stran a za živou rodinu
9. 2. v 17.30	Za † Jiřího a Zdenku Balčkovy a za živou rodinu
10. 2. v 7.00	

11. 2. v 7.30 Za † Danu Krausovou, bratra, rodiče, rodinu Chodílkovu a za živou rodinu Krausovu
11. 2. v 9.30 Za † Františka Prokopa (bývalého kostelníka), manželku a živou rodinu
12. 2. v 17.30
13. 2. ---
14. 2. v 17.00 Za farníky
15. 2. v 17.30 Za † manžele Oldřicha a Jiřinu Čiperovy a rodiče z obou stran
16. 2. v 17.30 Za † Janu Orsákovou, manžela, oboje rodiče, dceru a živou rodinu
17. 2. v 7.00 Na poděkování za dar života s prosbou o Boží požehnání
18. 2. v 7.30 Za živou a † rodinu Pařenicovu a duše v očistci
18. 2. v 9.30 Za † Bohumíra Friče, živou rodinu a duše v očistci
19. 2. v 17.30 Za farníky
20. 2. ---
21. 2. v 17.00 Za † Bohuslavu Staňkovou a manžela
22. 2. v 17.30 Za † rodiče Marii a Adama Bekešovy a za živou rodinu
23. 2. v 17.30 Za povzbuzení ve víře v rodinách Tížkových a Řeháčkových a ochranu Panny Marie
24. 2. v 7.00
25. 2. v 7.30 Za † Antonína Korpase, rodiče, † příbuzné a duše v očistci
25. 2. v 9.30 Za farníky
26. 2. v 17.30
27. 2. ---
28. 2. v 17.00
29. 2. v 17.30

Volné úmysly je možné nechat zapsat po domluvě s knězem.

SVATÝ MĚSÍCE

Jiljí Maria Pontillo

Narodil se 16. listopadu 1729 v Tarentu v jihoitalském kraji Apulie. Při křtu dostal jméno Francesco Antonio Pasqule Pontillo. Vyrůstal v chudé křesťanské rodině se třemi mladšími sourozenci. Rodiče neměli peníze

na školu, a tak musel velmi brzy začít pomáhat a pracovat. U otce se vyučil provazníkem a později tkalcem plyšových látek. V osmnácti letech mu otec zemřel. František musel převzít odpo-

vědnost za zajištění rodiny a několik let pracoval jako provazník. Nakonec se ale ve 25 letech rozhodl jít za řeholním povoláním, po kterém delší dobu toužil.

Roku 1754 vstoupil Francesco Pontillo do františkánské komunity, která nedlouho předtím vznikla v Apulii. Tvořili ji reformovaní minorité přezdívaní alkantaríni podle španělského světce Petra z Alcantary, který komunitu roku 1555 založil. Jejich noviciát se nacházel v Galatone u Lecce. Tam Francesco složil svaté sliby a přijal nové jméno, bratr Jiljí Maria od svatého Josefa. Od složení slibů prošel několika kláštery, jak bylo zvykem. Převážně pracoval jako kuchař. Nakonec ve svých třiceti letech přišel do Neapole.

V Neapoli vypomáhal bratr Jiljí Maria zprvu na interních místech: pracoval v kuchyni a staral se o ošacení bratří. Velmi rychle si získal všeobecnou vážnost, proto ho záhy poslali do zdánlivě ponížené služby. Učinili ho vrátným čili prvním kontaktem mezi konventem a „venkem“, městskou realitou. Bratr Jiljí měl přívětivou tvář a otevřené srdce zejména pro všechny chudé a opovrhované, kterým poskytoval pomoc a útěchu. Proto se také

rychle rozneslo, že má pro všechny úsměv a dobré slovo. Chodili za ním lidé s nejrůznějšími potřebami a starostmi ve stále větším počtu. Na vrátnici tedy sklídl úspěch, a tak se před ním otevřela další cesta: cesta nejposlednějšího ponížení, viděno z pohledu toho, kdo se dívá jen zvnějšku. Ve

františkánském vnímání to byla jedna z nejdůstojnějších cest. Poslali ho na žebrotu do ulic Neapole.

Při sbírání almužen se sice setkával i s výsměchem a pohrdáním, ale jeho dobrotivost a úsměv si získávaly srdce mnoha lidí. Často je napomínal slovy: „Milujte Boha, milujte Boha!“

Na celých padesát let se neapolské cesty a domy staly jeho domovem a on se stal pro lidi přítelem, jenž je očekávan. Žebrák s velkou schopností obdarovávat. Pro Neapolce byl světcem a spontánně mu přisuzovali zázraky, o nichž se všude mluvilo. Za zázrak se považovala celá jeho práce a schopnost zmírňovat bolesti. Dostal přezdívku „Utěšitel Neapole“.

Když v roce 1812 zemřel, byl jeho hrob v kostele sv. Pascala uctíván od samého začátku jako hrob světce. V roce 1888 byl blahorečen a v červnu 1996 Janem Pavlem II. kanonizován.

Podle internetu a knihy Svátí na každý den zpracovala Marie Dostálová

Z NAŠICH SPOLEČENSTVÍ

Svědectví uveřejněné v prosincovém zpravodaji modliteb matek

Asi před 15 lety jsme se začaly scházet dvě maminky k modlitbám za naše děti. Ty nám rostly, studovaly, osamostatňovaly se...

Ne vždy to bylo podle našich představ, ale snažily jsme se důvěřovat našemu milujícímu Otci. On miluje naše děti víc, než si umíme představit, a zasáhne tehdy, když o to požádáme a nebudeme se spoléhat na svoji rozumnost.

Děti si postupně zakládaly svoje rodiny, partneři se mnohdy ani nepřibližovali mým představám, do kostela nechodili, jeden nebyl ani pokřtěný a jedna z mých dcer se dokonce nechala „pokřtít“ v protestantské církvi, ačkoli byla pokřtěná jako miminko. Držela mě jistota, že On o nás ví a v Něm mám naději, protože u Něho nic není nemož-

né. Mění věci, které já změnit nemohu, stačí nabídnout děti do Jeho milující péče, do jeho rukou.

Jednoho dne za mnou přišel můj nepokřtěný zeť, zda bych ho mohla doprovázet a být jeho křestní a biřmovací kmotra. Velmi nás to všechny zasáhlo, dokonce mi jedna z dcer řekla: „Mami, snad všude jinde, ale tady bych to opravdu nečekala.“ A tak v době covidu na Bílou sobotu jsem prožila zázrak. Tím to ale neskončilo, můj zeť nechal pokřtít svoje děti, studuje teologii a nyní sám doprovází dospělého čkatele na křest.

Je to pro mě veliké povzbuzení a jistota, že Pán mění věci, které my nemůžeme a nedokážeme změnit. Stačí, když mu důvěřujeme.

maminka Dagmar

MODLITBA

Denní modlitba apoštolátu modlitby

Nebeský Otče,
kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mši svaté neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, ti nabízím své modlitby, práce, utrpení i radosti. Duch Svatý, který vedl Ježíše, ať je i mým

průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, to vše přináším jako svou nepatrnou oběť zejména na úmysly Svatého otce a našich biskupů:

1. Úmysl papeže: Za nevyléčitelně nemocné

Modleme se, aby nevyléčitelně nemocní i jejich rodiny měli veškerou kvalitní lékařskou péči a nezbytnou lidskou podporu.

2. Národní úmysl: Za správce církevního majetku

Modleme se, aby ti, kdo spravují majetek církve, měli dary prozíravosti, odvahy a zodpovědnosti.

3. Aktuální úmysl každého měsíce bude vždy viset na nástěnce před kostelem.

Svatý Františku Xaverský, oroduj za nás!

Svatá Terezie od Dítěte Ježíše, oroduj za nás!

Farní živý růženec

Celosvětový úmysl: Za mír ve světě, zvláště za mír na Ukrajině

Farní úmysl: Za uzdravení Máří Jíchové

Každý člen živého růžence může vložit do modlitby také nějaký svůj **osobní úmysl**.

Pokud byste se chtěli přidat k této modlitbě, můžete kontaktovat Veroniku Sedlárovou:

email: Veronika.Kubenkova@seznam.cz

tel: 733 741 262

MYŠLENKY Z KÁZÁNÍ

Na začátku druhé knihy Samuelovy jsme četli, že se David dovídá o smrti Saula, který mu opakovaně usiloval o život. A nařiká nad ním. Spíš by se dalo čekat, že začne slavit a radoval se. Ale David nařiká. Je blázen? V evangeliu o Pánu Ježíši, jenž je nazýván synem Davidovým, říkají, že se pomátl na rozumu. Svátý Pavel píše do Korintu: „Jsme blázni do Krista“ (1 Kor 4, 10). Na základě některých jednání, postojů člověk sice může být považován

za blázna, ale přitom může být inspirován Duchem Svatým. I Panna Maria s tím měla patrně zkušenost.

Oni dva učedníci Jana Křtitele slyšeli, co řekl, a šli – a pro ně to bylo „jen“ slovo Jana Křtitele. A za čím nebo za kým jdu já? Víme, že Ježíš je beránek, který snímá i naše hříchy. Jdeme za ním? Můžeme s čistým svědomím zpívat slova dnešního žalmu: „Hle, přicházím, Pane, splnit tvou vůli“ (Žl 40)? Hledám

vůbec Boží vůli? Nebo je mi nějaká Boží vůle ukradená? Je to pro mě jen zbožná fráze a rozhoduji se jen podle toho, co se mi zrovna hodí, jaký je můj momentální rozmar? Také hledat Boží vůli v Božím slově – to je velká výzva!

Svatý Pavel rozvíjí šesté přikázání Desatera a naléhavě varuje před smilstvem: „Utíkejte před smilstvem“ (1 Kor 6, 18). Protože v tomto případě platí, že kdo uteče, vyhraje. Zde je strategií boje útek. V opačném případě to má člověk s největší pravděpodobností prohrané. A čím dřív uteče, tím lépe, a je nutné se v tom cvičit.

„Oslavujte Boha svým tělem“ (1 Kor 6, 20). Jsme stvořeni jako lidé. Nemáme jen duši ani jen tělo, ale obojí – jednota duše a těla. Je tedy třeba oslavovat Boha také svým tělem. Nemáme se však dostat do kultu těla, protože to by člověk oslavoval jenom sám sebe. Toto nemáme omezit jen na oblast sexuality. Jistě, nesmilněte! Ale také sportujte, chod'te pěšky, jezte zdravě, nekuřte, omezte alkohol, cvičte, nehrbte se, posilujte, myjte se – uši, zuby, a tak dále :-). Hlavně při tom všem pamatujme na to, že tím máme oslavovat Boha, ne sebe.

Možná, když mě nenaplňují skutečnosti tohoto světa – když o něco usiluji, něco dělám a čekám, že toto mě už naplní a bude to všechno super, ale místo toho

se dostaví zase jen zklamání – tak není to výzva, abych se hlouběji obrátil k Bohu, který jediný může naplnit mé srdce? „Mluv, Hospodine, tvůj služebník poslouchá“ (1 Sam 3, 9), radí starý kněz Eli Samuelovi. Co mi chce říct Bůh nějakými událostmi či okolnostmi? Než nad tím lamentovat, je lepší říct: Mluv, Hospodine, tvůj služebník poslouchá. Pak je ale taky třeba opravdu poslouchat a snažit se rozlišit, co v tom všem je hlasem Božím.

I s pomocí hříšných lidí můžeme postupovat na cestě k Bohu. Vlastně jediné s pomocí hříšných lidí můžeme postupovat na cestě k Bohu. Jinak bychom totiž museli jakoukoliv lidskou pomoc odmítnout – kromě přímluvy Panny Marie.

Dneškem vstupujeme do první části liturgického mezidobí, kde nás kromě několika památek a svátků bude provázet zelená liturgická barva, což je také barva růstu. A také my máme vrůstat do Krista. Příležitosti k růstu a přibližování se Bohu si člověk nevybírám sám. Někdo možná vybírá, ale je otázka, zda není potřebnější vybrat si to, co si člověk sám nevybere.

Lidé, kteří při křtu v Jordánu vyznávali své viny, tam – možná jaksi symbolicky – zanechávali v té vodě špinu smytou z těla. Ježíš tam však přichází proto, aby to vzal na sebe. Všechno to, co na

něj ve vodách Jordánu čeká. Nesestupuje do vod Jordánu, aby byl očištěn, ale proto, aby vzal na sebe ona provínění a vynesl je na kříž. Jako zaznělo ve zpěvu před evangeliem: „Hle, beránek Boží, který snímá hříchy světa“ (Jan 1, 29). On se staví na naši stranu, ať už je to v Betlémě, u Jordánu nebo na Golgotě. Staví se na stranu nás hříšníků a přijímá náš úděl. A my, právě při mši svaté, se můžeme postavit na stranu Krista, kdy jsme zváni, abychom vstoupili do Ježíšovy modlitby k jeho Otci, do vrcholu modlitby, kterou je jeho oběť, kterou při mši svaté zpřítomňujeme.

Mše svatá je jedinou velkou modlitbou k Bohu Otci v síle Ducha Svatého skrze Ježíše Krista. Je to modlitba církve, Kristova tajemného těla, kdy můžeme říci, že je to sám Kristus, který se modlí ústy církve. A když my svou modlitbu vneseme do mše svaté, tak svým způsobem získává sílu modlitby Kristovy, podloženou jeho obětí. Chápete? Já moc ne, ale věřím tomu. Kéž bychom chtěli a byli ochotni zase a zase žasnout před tajemstvím a velikostí každé mše svaté.

NÁHLED (NEJEN) DO KATECHISMU

AMORIS LAETITIA

(Z posynodální apoštolské exhortace svatého otce Františka o lásce v rodině)

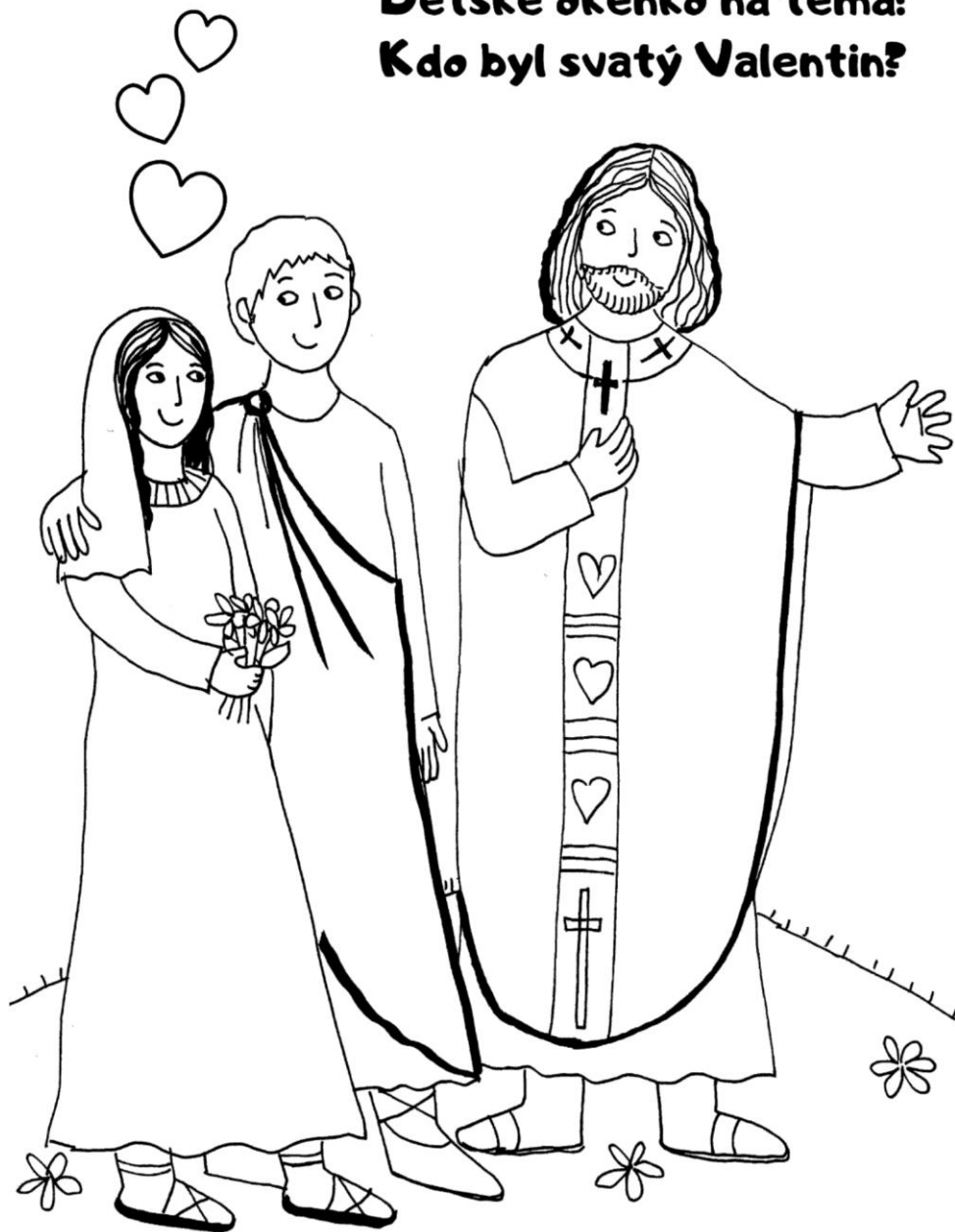
Třetí kapitola: POHLED ZAMĚŘENÝ K JEŽÍŠI – POVOLÁNÍ RODINY

Prosperita Tajemství křesťanské rodiny může být plně pochopeno jenom ve světle nekonečné Otcovy lásky, která se zjevila v Kristu, jenž se dal úplně za nás a žije uprostřed nás. Ježíš s poukazem na prvotní plán s lidským párem potvrzuje nerozlučitelnost spojení muže a ženy, i když připouští, že „Mojžíš vám dovolil rozvod se ženou pro tvrdost vašeho srdce, ale na začátku to tak nebylo“ (Mt 19, 8). Nerozlučitelnost manželství („Co tedy Bůh spojil, člověk nerozlučuj!“ Mt 19, 6), nelze chápat především jako

„jho“ vložené na lidi, ale jako „dar“ udělený lidem spojeným v manželství. Manželská smlouva, uzavřená při stvoření a zjevovaná v dějinách spásy, dosahuje plného zjevení svého smyslu v Kristu a v jeho církvi. Rodina a manželství byly vykoupeny Kristem (srov. Ef 5, 21-32), obnoveny k obrazu Nejsvětější Trojice, tajemství, z něhož pramení každá pravá láska. Od Krista prostřednictvím církve dostává manželství a rodina milost nezbytnou

(pokračování na str. 14)

Dětské okénko na téma: Kdo byl svatý Valentin?

Dětské okénko připravila Alžběta Brodániová podle zdroje deti.vira.cz a vira.cz
- text je z knihy Velká kniha o svatých pro děti (vydalo: nakladatelství Doron)

Už jsi někdy daroval kytičku tomu, koho máš rád?

Svatý Valentin je po celém světě uctíván jako patron zamilovaných. Na jeho svátek si lidé, kteří se mají rádi, dávají květiny.

V jednom starém pořekadle se říkalo, že dívka si vezme za muže toho, koho 14. února ráno uvidí jako prvního. A tak, když se nějaký hoch zamiloval do dívky, čekal už za ranního úsvitu pod okny jejího domu, aby ho spatřila jako prvního.

Ale jak k tomu všemu přišel svatý Valentin a co má společného s květinami? Valentin byl biskupem města Terni v jižní Itálii za císaře Klaudia, kdy byli křesťané velmi pronásledováni. Když šli na bohoslužby, byli často uráženi a napadáni. A biskup to také vůbec neměl lehké. Valentin se ale nebál. Statečně hlásal evangelium na náměstích a ulicích a zval lidi, aby k němu přicházeli. Všechny mladé páry, které se u něj zastavily, obdarovával malými kytičkami ze své klášterní zahrady, aby jim udělal radost. Jednou vyzval všechny muže, aby raději zůstali u svých žen a dětí místo toho, aby šli dobrovolně do války. Byl proto předveden před císaře a roku 269 byl popraven.

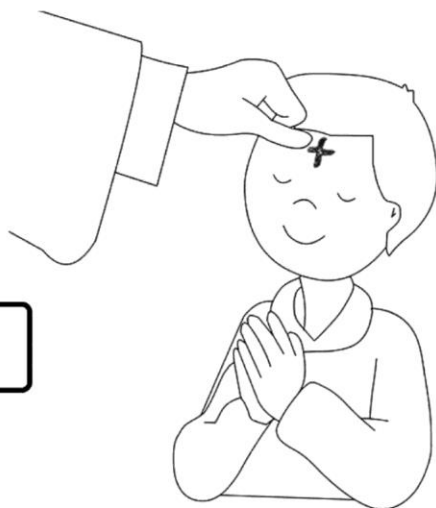
V Itálii byla úcta k Valentinovi tak rozšířená, že hned po jeho smrti mu byla postavena v Římě bazilika. Tento kostel byl sice později zbořen, ale v jeho ruinách se našla zbytky staré kamenné desky, na nichž se písmena dala ještě rozluštit. Byl to dlouhý chvalozpěv na svatého Valentina, který nechal do kamene vytesat papež, který žil ve stejné době jako Valentin.

Letos však svátek tohoto spolupatrona našeho kostela při mši neoslavíme, protože **na středu 14. 2. tento rok vyšel jeden pohyblivý svátek** (tak se říká svátku, který nemá přesně určené datum) - **víš, jak se jmenuje?**

Obrázek ti možná napoví...

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

--	--	--	--	--	--

k tomu, aby svědčily o Boží lásce a žily život ve společenství.

Pravá láska mezi manželem a manželkou obsahuje vzájemné darování se, zahrnuje a integruje sexuální rozměr a afektivitu v souladu s Božím plánem. Kristus Pán vychází vstříc věřícím manželům svátostí smíření a zůstává s nimi. Ve vtělení přijímá lidskou lásku, očisťuje ji, dovádí ji k plnosti. Svým Duchem daruje manželům schopnost ji žít, když proniká každou část jejich života vírou, nadějí a láskou. Tímto způsobem jsou manželé zasvěceni a prostřednictvím zvláštní milosti budují Kristovo tělo a vytvářejí domácí církve.

Svátost manželství je dar k posvěcování a spáse manželů, protože jejich vzájemná sounáležitost je prostřednictvím svátostného znamení reálným zpřítomněním Kristova vztahu k církvi. Vzájemným darováním sebe, kterým se zakládá svátostné manželství, má kořeny v milosti křtu, jímž se uzavírá základní smlouva každého jednotlivce s Kristem v církvi. Svátost není nějaká „věc“ nebo „síla“, protože ve skutečnosti sám Kristus vychází vstříc věřícím manželům svátostí manželství. Zůstává s nimi a dává jim sílu následovat ho a brát na sebe svůj kříž, povstávat ze svých pádů, vzájemně si odpouštět, nést břemena jeden druhého. Celý společný život manželů, celá síť vztahů, které se tvoří mezi nimi, s jejich dětmi a se světem, bude proniknuta a umocněna svátostnou milostí,

která prýští z tajemství Vtělení a Paschy.

Podle tradice latinské církve jsou udělovateli svátosti manželství muž a žena, kteří uzavírají sňatek. Jejich souhlas a tělesné spojení jsou prostředky Božího působení, které z nich činí jedno tělo.

Manželství je na prvním místě důvěrné společenství života a manželské lásky, které je dobrem pro samotné manžele, a sexualita je zaměřena na manželskou lásku muže a ženy. Proto také manželé, kterým Bůh nedopřál, aby měli děti, přesto mohou vést smysluplný manželský život po stránce lidské i křesťanské. Také rozhodnutí se pro adopci nebo pěstounskou péči je projevem plodnosti, která patří k manželskému životu. Se zvláštní vděčností církev podporuje rodiny, které přijímají, vychovávají a zahrnují svou náklonností různě postižené děti. Rodina chrání život v každé jeho fázi, včetně té poslední.

Jednou z podstatných výzev, před níž rodiny stojí, je bezesporu výchova dětí, která je dnes náročnější a složitější z důvodu současné kulturní skutečnosti a kvůli silnému vlivu médií. Integrální výchova dětí je velice závažná povinnost a současně prvotní právo rodičů. Škola rodiče nenahrazuje, nýbrž je doplňuje.

Církev je povolána přiměřenou pastorační činností s rodiči spolupracovat, a tak přispívat k naplňování jejich výchovného poslání. Výchovou

svých dětí budují církev, a když tak činí, přijímají povolání, které jim Bůh dává. V rodině, kterou lze nazývat domácí církví, zraje první zkušenost církve coby společenství osob, v němž skrze milost zrcadlí tajemství Nejsvětější Trojice. Církev je rodina rodin, ustavič-

ně obohacovaná životem všech domácích církví. Proto silou svátosti manželství se každá rodina stává dobrem pro církev ve všech směrech. Církev je dobrem pro rodinu a rodina je dobrem pro církev.

Zpracoval Vlastimil Brantal

Modlitba Páně

Otče náš, jenž jsi na nebesích,
posvět se jméno tvé.
Přijď království tvé.
Buď vůle tvá jako v nebi,
tak i na zemi.

Chléb náš vezdejší
dej nám dnes.
A odpusť nám naše viny,
jako i my odpouštíme
našim viníkům.
A neuved' nás v pokušení,
ale zbav nás od zlého.
Amen.

Pater noster, qui es in caelis,
sanctificetur nomen tuum;
adveniat regnum tuum;
fiat voluntas tua, sicut in caelo
et in terra.

Panem nostrum quotidianum
da nobis hodie;
et dimitte nobis debita nostra,
sicut et nos dimittimus
debitoribus nostris;
et ne nos inducas in tentationem;
sed libera nos a malo.
Amen.

Poselství Panny Marie z Medžugorje

25. 1. 2024

„Drahé děti!
Ať je tento čas časem modlitby.“

ZRNÍČKA Z BIBLE

Když nečistý duch vyjde z člověka, bloudí po pustých místech a hledá odpočnutí, ale nenalézá. Tu řekne: „Vrátím se do svého domu, odkud jsem vyšel.“ Přijde a nalezne jej prázdný, vyčištěný a uklizený. Tu jde a přivede s sebou sedm jiných duchů, horších než sám, vejdou a bydlí tam, a koce toho člověka jsou horší než začátky. Tak bude i s tímto zlým pokolením.

Mt 12, 43–45

Hospodine, Bože můj, k tobě se utíkám, zachraň mě a vytrhni z rukou všech, kdo mě stíhají, aby mě jako lev nerozsápal ten, který odvléká. A kdo by vytrhl, není.

Žl 7, 2–3

Kdo miluje napomenutí, miluje poznání, kdežto, kdo domluvy nenávidí, je tupec. Dobrý dochází u Hospodina zalíbení, kdežto pleticháře prohlašuje Hospodin za svévolníka.

Př 12, 1–2

Od fíkovníku si vezměte poučení: Když už jeho větve raší a vyráží listy, víte, že léto je blízko. Tak i vy, až uvidíte, že se toto děje, vězte, že ten čas je blízko, přede dveřmi. Amen, pravím vám, že nepomine toto pokolení, než se to všecko stane. Nebe a země pominou, ale má slova nepominou.

Mk 13, 28–31

Pamatuj na svého Stvořitele, než se přetrhne stříbrný provaz a rozbije se mísa zlatá a džbán se roztříští nad zřídlem a kolo u studny se zláme. A prach se vrátí do země, kde byl, a duch se vrátí k Bohu, který jej dal.

Kaz 12, 6–7

Neboť Vladař všech neustoupí před nikým, nedá se ovlivnit žádnou veličinou, vždyť on učinil malého i velkého a o všechny stejně pečuje. Mocné však čeká přísný výsledek. Vám, tedy, vládcové, platí má slova, abyste se naučili moudrosti a nepadli.

Mdr 6, 7–9

Nechť tedy hřích neovládá vaše smrtelné tělo, tak abyste poslouchali, čeho se mu zachce, ani nepropůjčujte hříchu své tělo za nástroj nepravosti, ale jako ti, kteří byli vyvedeni ze smrti do života, propůjčujte sami sebe a své tělo Bohu za nástroj spravedlnosti.

Řím 6, 12–14

STŘÍPKY

„Lidé řkají: Kdo nám ukáže dobré? Pozdvihni nad námi jas své tváře, Hospodine!“ (Žl 4, 7)

Boha musíme neustále znovu hledat, stále znovu se potřebujeme naplňovat Duchem svatým a stále znovu prosíme o požehnání. Hospodin a jeho požehnání – to není něco, co jednou získáme a pak to už pořád „máme“. To dobré, co jsme našli, je vztah – a o ten je třeba usilovat stále znovu.

„Miluješ spravedlnost a nenávidíš ničemnost. Proto tě, Bože, tvůj Bůh pomazal olejem veselí nad tvé druhy“ (Žl 45, 8).

Pokud tento verš platí, mělo by být v církvi poměrně veselo. máme několik důvodů, proč se nepoddávat skleslosti nad zkažeností světa. Prvním je víra v Boží vítězství; jednou budeme vysvo-

bozeni z moci hříchu. Druhým je přesvědčení, že hněv člověka nemůže způsobit Boží spravedlnost. Nepravostí budeme mít kolem sebe stále dost. Nenechme nepravosti, aby nás připravily o radost ze spasení! A konečně třetím důvodem je, že pokud tu bude radostné společenství, dodá to lidem naději a víru, že se dá žít jinak.

„Netrapte se žádnou starostí, ale v každé modlitbě a prosbě děkujte a předkládejte své žádosti Bohu“ (Fp 4, 6).

Starosti jsou „normální“, patří k životu. Věřící ví, že všechny své starosti – ty malé i ty velké – může a má předkládat Bohu. Kouzlo „vyslyšených modliteb“ funguje. Jen, prosím, nezapomínejte na děkování.

Z knihy Každý den s Bohem od Dana Drápala připravila Květa Pannová

Je dobré chválit Boha

Chvála umocňuje radost.

Chvála je jako schodiště: umožňuje srdci stoupat vzhůru.

Chvála pozvedá ducha a překonává pokušení sklíčenosti.

Všimli jste si, že nudní lidé, kteří žijí pomluvami, nejsou schopni chválit?

Zeptejte se tedy sami sebe: Jsem schopen chvály?

Jak dobré je chválit Boha (a také druhé lidi) každý den!

Jak dobré je žít ve vděčnosti a žehnání namísto lítosti a stížností, vzhlížet vzhůru namísto trucování!

Jsou lidé, kteří si stěžují každý den. Ale podívejte se, že Bůh vám je nablízku, dívejte se na to, že vás stvořil, dívejte se na věci, které vám dal.

Chvalte, chvalte! To je duchovní zdraví.

Z promluvy papeže Františka

RETRO (2014)

Bylo uveřejněno v Maně před 10 lety

STŘÍPKY: Dětský rehabilitační stacionář v Třebovickém kostele

Zima je bílá paní, těšíme se všichni na ni, protože zase po roce přináší nám opět Vánoce. Je to čas pohádek, kouzel, a především čas dětí. Ty letošní se už překulily, i když o koulování to letos bohužel nebylo. Pod krásnou modrou oblohou přišli tři králové a my se společně s dětmi, které navštěvují náš Dětský rehabilitační stacionář, vydali ukončit čas vánoční do třebovického kostela prohlídkou betléma.

Už cestou v krásném dni jsme nabrali dobrou náladu a ta nám vydržela i ve vlídném a ještě vánočně vyzdobeném kostelíku. Dostalo se nám milého přijetí, poučení o tom, co tříkrálový svátek znamená, a pak jsme společně

poseděli u třebovického betléma. Prohlídku jsme si zpestřili zpěvem písní o pastýřích a jiných postavách z betlémských výjevů.

Krásnou chvíli jsme zakončili rozsvěcením světýlek a jako dárek z této návštěvy jsme si odnášeli požehnání i svěcenou křidu pro tříkrálové označení našeho stacionáře. Snad i pro pana faráře byla naše návštěva příjemně stráveným časem a my se budeme těšit na další setkání.

(zaslala paní učitelka z Dětského rehabilitačního stacionáře při Městské nemocnici v Ostravě)

STŘÍPKY: Most Třebovice – Osoblažsko

Velké poděkování

Když jsme se před časem loučili s o. Janem, nastupující o. Lukáš navrhl, že mezi Třebovicemi a deseti novými farnostmi o. Jana vybudujeme pomyslný most. Protože sliby se mají plnit, tak jak jistě víte, už se na tom pracuje.

Uskutečnilo se nejen několik návštěv v Bohušově, jak jsme o tom nakonec slyšeli při ohláškách na konci loňského roku, ale především vám všem patří poděkování za dary, které jste přinesli při sbírce šatstva, potravin

a jiných potřebných věcí pro Osoblažsko. Naplnilo se šestnáct banánových krabic, jeden pytel a jeden prádlový koš. Všechny věci jsme předali osobně přímo ve Slezské diakonii v Městě Albrechticích.

Protože most potřebuje více pilířů, pracuje se na dalším. V lednu jsme zahájili sbírku prostředků osobní hygieny, které pracovníci výše zmíněné Slezské diakonie rozdělí mezi asi sedmdesát sociálně slabých rodin, s nimiž jsou v kontaktu. Věci budeme

odvážet někdy v polovině února, takže pokud se ještě někdo chcete do sbírky zapojit, tato možnost udělat něco

dobrého pro druhé, tady je. Podrobnosti najdete na plakátku ve vývěsce.

Z. V., D. V., B. V.

TEOLOGICKÉ OKÉNKO: Věrnost v malých věcech je předpokladem pro věrnost ve věcech velkých

Milí čtenáři, název dnešní krátké úvahy může být mnohým z vás povědomý. Není divu, protože pochází z evangelia, odkud jsem si text vypůjčil a lehce ho upravil. Nalezneme ho v podobenství o nepoctivém správci, který, když byl propuštěn, rychle si ještě z cizího majetku získal přátele, aby se pak měl v nouzi kam obrátit. A byl za to svým pánem pochválen. V některých z nás tento příběh může budit negativní emoce až nevoli, jak může být v Písmu svatém chválen nepoctivý člověk za svou prozíravost. Nechci se však nyní zabývat tímto výrokem, ale myšlenkou z nadpisu, která je součástí pointy tohoto Ježíšova podobenství.

V jednom z minulých čísel Hospodářských novin byl publikován poměrně rozsáhlý rozhovor si jedním z odborníků, který byl povolán papežem Františkem, aby udělal pořádek, a to doslova, v nechvalně proslulé vatikánské bance. Tyto Františkovy kroky silně vnímám právě v kontextu naší myšlenkou, kterou jsme na začátku uchopili. Co jsou v konečném důsledku finanční prostředky, které jsou doslova právě jen pouhými prostředky, ve srovnání i s věčností a úkoly, které má církev na poli

evangelizace a pastorece? Odpověď musí znít, že jen nepatrné věci. Ale právě proto, že před církví stojí obrovské úkoly a obrovské Boží výzvy, nemůže si dovolit žádné kostlivce ve (výkladních) skříních. Vždyť jakou mohu mít důvěryhodnost, budu-li mít oči obráceny vzhůru k „Velkému šéfovi“, když zároveň v jejich úrovni nechám malé „mafíánské šéfiky“ kout jejich pikle. Jen poctivost ve věcech pozemských a dodržování základních pravidel hry (neberme, prosím, v potaz diktátorské a totalitní režimy a jejich zákony v evidentním rozporu s mravy, vírou a životem) je fundamentem poctivého vztahu k Bohu. Myslím si, že papež toto jasně vnímá a všechny jeho kroky tomu nasvědčují.

Ale příznějme si, nemáme každý z nás v sobě takovou malou „vatikánskou banku“? Navenek se snažíme být zaměřeni vzhůru a být třeba i extrémně aktivními křesťany, ale kdesi v úrovni našich očí tolerujeme vlastní neprůhledné životní transakce a občas i nějakou tu špinavou bankovku vypereme... O čem to mluvíme? Můžeme si každý posloužit, jak je komu libo a vybrat si: drobné podvůdky, které nikdo nevidí, nějaká ta filmová novinka

nelegálně stažená z internetu, trik, abych ušetřil na daních, pár balíku kancelářského papíru přineseného z práce tajně domů, protože je ho tam přece tolik a nikomu nebude chybět, malá lež partnerovi, získání neoprávněné výhody, nedodržení daného slova. Opravdu je třeba pokračovat? Ano, jsou to mnohdy skutečně „malé věci“, ale Ježíš to řekl poměrně jasně. Chceme-li být jako křesťané lídry na cestě do Božího království, nemůžeme je vypustit a přehlížet jako „malé“. Kdo z nás si troufne stanovit hranici, kde tato „malost“ končí a začíná již něco většího?! Být věrný nekonečně velkému Bohu, to nezbytně předpokládá věrnost v maličkostech. Vždyť i charakteristikou stvoření je jeho „složenost“. Věci velké jsou tvořeny různými shluky věcí malých a ještě menších.

Možná je příležitost začátkem nového roku uvažovat, zda se neinspirovat papežem Františkem a nevyměnit vrcholový management v našich soukromých vatikánských bankách. Dát mu rozsáhlé pravomoci a motivovat ho k zásadním strategickým změnám v našem životě. Dokud můžeme, měli bychom tyto změny provádět. Neochota dávat do pořádku i věci ve výši našich vlastních očí a níže, nechat je plynout jen tak, jak už léta jsou, to je jako bychom si koledovali o nuceného správce. A to by bylo škoda, protože když to jde ve Vatikánu se stovkami úředníků, proč by to nemělo jít v našich osobních životech, kde jsme úředníky jen sami sobě.

Lukáš Volný

VESELÝ

Mojžíš vede vyvolený národ z Egypta. Na novém místě se ptá lidí:

„Tak co, zůstaneme? Líbí se vám tu?“

„Ne, nelíbí, něco tu smrdí.“

Jdou dál a po měsíci se Mojžíš opět ptá:

„A co tady? Zůstaneme?“

„Ne, tu to taky nějak smrdí.“

Pokračují tedy dál a po nějakém čase se Mojžíš ozve.

„Tak zůstaneme tady, ano?“

„Ano, zůstaneme. Tady nic nesmrdí.“

A tak od té doby mají Židé čerstvý vzduch a Arabové ropu.

Historický záznam kronikáře z Palestiny z dob před 2 tisíciletími: „Loni nás přepadla hejna kobylek. Bylo to hrozný. Všechno nám sežraly. Jen prorok Jan Křtitel si pochvaloval, že si z nich zavařil padesát sklenic.“

Když Bůh stvořil muže, odpočinul si. Když stvořil ženu, už si nikdy neodpočinul. Nikdy. Nikdo.

„Neříkejte, že žijeme ve zlých časech,“ napomíná pan farář své ovečky: „V pravěku byla kriminalita vyšší než dnes. Uvědomte si, že v době Kaina a Ábela žilo mezi lidmi padesát procent vrahů!“

Student Gustav brigádníčí u stavební firmy. Šéf mu dá za úkol natřít okna. Po pěti hodinách práce se Gustav vrátí a oznamuje: „Hotovo, šéfe! Mám natřít i rámy?“

Franta vběhne po písemce do kostela, vybere pět korun, vhodí je do pokladničky a úpěnlivě se modlí: „Pane Bože, a teď dej, aby byl Řím hlavním městem Francie.“

Na charismatické konferenci kuchařka říká účastníkům: „Kdo chce kávu, ať dá ruce dolů.“

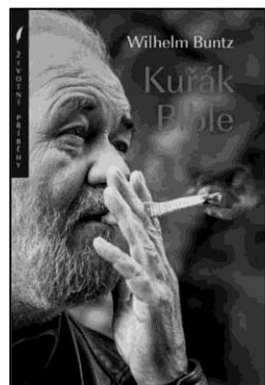
Oznam v kostele:

Telefony, které zazvoní během mše, posvětime ponořením do svćené vody.

NOVÉ KNIHY Z FARNÍ KNIHOVNY

RYBÁŘ, Jan: *Kam jdeme? Uvedení do křesťanství. Fejetony.*

Soubor fejetonů českého kněze a člena jezuitského řádu Jana Rybáře.

BUNTZ, Wilhelm: *Kuřák bible*

Čtivé a strhující svědectví obrácení kriminálního...

Wilhelm se narodil v roce 1954 v německém Ulmu. Jeho matka ho nechtěla a hrubě ho zanedbává.

Když jí ho odebere sociálka, dítě je podvyživené, dehydrované, poseté strupy. Později se jeho otec znovu ožení a vezme si syna k sobě. Zdá se však, že je pozdě – chlapec je opakovaně umisťován v nápravných zařízeních pro děti a mládež, kde týrá ostatní děti. Vyrůstá z něj

sadistický kluk, přezdívají mu „krvavý Willy“. Jednou ukradne auto a při divoké honičce zabije policistu... Ve vězení si nechá hrdě potetovat celé tělo – jedna kérka za každý ze 148 spáchaných zločinů!

Časem je v Německu veřejně známý jako nebezpečný násilník, žije jako štvanec. Jeho vlastní otec se ho tak bojí, že pro něj žádá trest smrti; nakonec je z toho „jen“ 25 let v žaláři se zvláštní ostrahou. Ve vězeňské cele si balí cigarety ze stránek Bible a s Bohem nechce mít nic společného.

Po letech se „prokouří“ k Novému zákonu: Kristova láska je mocnější než vzdor – a Willy kapituluje. Postupně se z něho vylupuje nový člověk s milujícím srdcem...

RECEPTÁŘ

Škvarkové rohlíčky

Ingredience:

500 g polohrubé mouky

250 g másla

1 vejce

1 žloutek

300 g taveného sýru

Kvásek:

100ml teplého mléka

1 kostka čerstvého droždí

1 kávová lžička krystalového cukru

Postup:

Všechno spolu smícháme a necháme asi 1 hodinu kynout. Pak těsto rozdělíme na 8 stejných dílů. Každý jeden díl rozválíme a rozkrojíme na 8 stejných trojúhelníků. Na jejich nejkratší stranu dáme kávovou lžičku pomletých škvarků. Zatočíme do tvaru rohlíku a dáme na papírem vystlaný plech. Potřeme rozšlehaným vajíčkem a povrch sypeme tvrdým strouhaným sýrem, kmínem, sezamem, mákem...

Janka Šolcová

MANA – Měsíční Aktuality Naší fArnosti, vydává Římskokatolická farnost Ostrava-Třebovice,
V Mešníku 5100, 722 00 Ostrava-Třebovice, tel.: +420 596 964 942
<http://www.farnosttrebovice.cz>

<http://www.facebook.com/trebovicka.farnost>, <http://www.instagram.com/farnosttrebovice/>

Evidenční číslo: MK CR E 16325

Kontaktní osoba: Vlastimil Brantal, e-mail: vbrantal@gmail.com

Náklady na výrobu a tisk jsou 12 Kč, uzávěrka příštího čísla je 15. 2. 2024

Betlémské světlo (2023)

Živý Betlém (2023)

Živý Betlém (2023)

Farnost sobě (2023)

